

stræber, og det er nøjagtig det, der sker ved den Afstemning, der finder Sted om lidt.

Til det ærede Medlem Hr. Boa har jeg en Bemærkning at gøre. Det ærede Medlem siger, at han ikke kunde se, der var Spor af Grund for ham til at trække sin Dagsorden tilbage i Gaar. Nej, hvis det ærede Medlem ønsker et Ministerskifte, var der ikke Spor af Grund dertil. Det ærede Medlem motiverede sin Dagsorden i meget fredelige Vendinger; men tror virkelig det ærede Medlem, at det vilde have været muligt for en Regering at acceptere en Dagsorden, der udskyder denne Sag, som Spørgsmaalet ligger nu, efter at denne Sag er behandlet gennem 3 Aar i en Kommission, efter at Ministeriet har erklæret det for en Nødvendighed, at Sagen løses nu, efter at der er tilvejebragt et Flertal om Indstilling af et Forslag til dette høje Ting, under den Debat, der er ført, forinden det ærede Medlem stillede sin Paastand paa Overgang til Dagsordenen — og saa blive siddende, som om der intet var sket. Hvis det ærede Medlem tror det, har han meget ringe Begreb om de parlamentariske Vilkaar i et Land. Uanset, at Ministeriet Neergaard sikkert intet Øjeblik vilde have tænkt paa at gøre det, vil jeg gerne spørge det ærede Medlem Hr. Boa, som i Gaar med sit Parti stemte sammen med det ærede Medlem Hr. Stauning og det ærede Medlem Hr. Borgbjerg, om han tror, at disse ærede Forbundsfæller vilde have ladet Ministeriet sidde i Ro efter en saadan Afstemning. Jeg tror ikke, de tænkte derpaa. Jeg vil sige til det ærede Medlem, der talte om, at det var utroligt, hvad man forlangte af Underkastelse for at høre til Regeringspartiet, at jeg tror, det ærede Medlem vil give mig Ret i, at der aldrig er forlangt Underkastelse af det ærede Medlem og hans Partifæller. Det ærede Medlem og hans Partifæller har i det første Aar efter Valget hyppig stemt sammen med Regeringspartiet — ogsaa nu og da mod Regeringspartiet; jeg ved aldrig af, at der er forlangt Underkastelse, eller at der overhovedet fra vor Side er øvet den mindste Pression paa de ærede Medlemmer; de har taget deres Standpunkt fuldkomment frit. Vi har været glade, naar de har kunnet stemme sammen med os, men der er aldrig fra vor Side gjort det mindste Forsøg paa at forlange Underkastelse af dem eller øve Pression.

Efter den vægtige Tale, der nylig blev holdt af det ærede Medlem Hr. Parkov, er der for mig ingen Anledning til at komme ind paa de fejlagtige Udtalelser, der er frem-

sat her i Dag om, at der ikke er taget Hensyn til Sagkunds-kaben. Det ærede Medlem Hr. Parkov har fuldkommen rigtigt paavist, at der er taget overordentligt Hensyn til Sagkunds-kaben, at vi i høj Grad har gjort Brug af Sagkunds-kaben ved Udarbejdelsen af disse Forslag. Sagkunds-kaben har været repræsenteret i Kommissionen, Sagkunds-kaben har deltaget i alle Forhandlingerne og har deltaget overordentlig livligt og fittigt deri. Sagkunds-kaben har stillet Oplysninger til Raadighed, de har omtalt de Forslag, der er stillet, de har medvirket gennem de tre Aar, og derigennem har de haft den Indflydelse, som tilkommer Sagkunds-kaben ved Forberedelsen af en Sag som denne. Og vi har tilvejebragt i sidste Instans et Forslag, som har Tilslutning, som har Anbefaling fra sagkyndige, fra Officerer i dette Land, hvis Ord har Vægt. Men nu er det Tidspunkt kommet, da det ikke længere er Sagkunds-kaben, der skal tale i denne Sag, men da det er Rigsdagen, der skal tale. Der er ikke sagt noget mere træffende om denne Ting end det, der blev skrevet en Gang i Vinter straks efter Nytaar i et ledende konservativt Blad her i Byen, i „Nationaltidende“, i en Artikel om, at nu nærmede Forsvarssagen sig sin Løsning. Da udtalte „Nationaltidende“ — jeg beder om den højtærede Formands Tilladelse til at slutte med at læse disse faa Linjer op—: „Det bliver nu det praktiske Livs, det vil sige Befolkningens Repræsentanters, Lovgivningsmagts og Regeringens Sag at afstikke de økonomiske Grænser for vort Forsvarsvæsen og Linien for dettes Formaal; derefter maa Sagkunds-kaben lægge sin Indsigt og Energi i at faa den bedst mulige Ordning indenfor disse Grænser“. Og nu har et Flertal indenfor det af dette Ting nedsatte Udvalg afstukket Grænserne i Samarbejde med Repræsentanter for Sagkunds-kaben, nu er der kun tilbage for Rigsdagen at træffe sin Beslutning, og jeg anbefaler, idet jeg ikke venter at behøve at tage Ordet mere under denne Debat, at forkaste Mindretalsforslagene og stemme for de af Flertallet stillede Forslag.

L. Rasmussen: Jeg skal ligesom Venstres Ordfører (L. A. Hansen) bestræbe mig for at fatte mig i den størst mulige Korthed. Men jeg kan dog ikke tilbageholde en Bemærkning om, at det egentlig ikke burde være fra Tingets Ledelse eller fra Venstres Ledelse, at der skulde komme Opfordring til os om nu at fatte os i Korthed og gøre denne Sag færdig....